

ΒΙΒΛΙΟ
1

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Κρις Πινόκιο - Νοερί Ασράκι

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ένα ασυνήθιστο
σχολείο

Τ Ζ Ι Μ Ι Ρ Ε Ί Ν

ΔΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΒΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΟΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

**Ένα ασυνήθιστο
σχολείο**

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κρις Πινόκιο – Νοεμί Αστράκη,
Τα Παιδιά του Χρόνου (βιβλίο 1): Ένα ασυνήθιστο σχολείο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δημήτρης Μαμαλούκας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Δημήτρης Μαμαλούκας, 2011

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-090-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Βιβλίο
1

**Ένα ασυνήθιστο
σχοῆείο**

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ

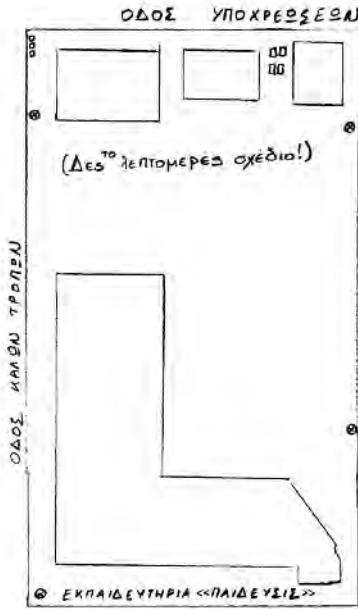

ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
&
ΕΙΔΙΚΟ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΖΙΜΙ ΡΕΪΝ.

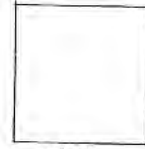
Ίσως αυτός ο πράκτορας να είναι και
στη χρυσή δεκαεξάδα του συγγραφέα!

Διάλεξε ένα κωδικό όνομα
και ίσως το δεις τυπωμένο
στα επόμενα βιβλία
με τις περιπέτειες των Παιδιών του Χρόνου!
(Περισσότερα στις σελίδες που ακολουθούν.)

Στη μικρή μαγισσούλα
και στο μικρούλη μαύρο ιππότη,
στα δικά μου παιδάκια

ΟΔΟΣ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

ΟΔΟΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΑΣΥΔΟΣΙΑΣ

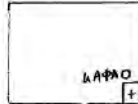

ΟΔΟΣ ΤΕΝΙΝΗΣ ΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ

ΛΕΞΕΙΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΛΕΞΕΦΟΡΟΣ ΑΜΑΡΤΙΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΞΑΝΤΛΗΣΗΣ ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΤΑΣ

ΟΔΟΣ ΠΟΙΝΩΝ

ΟΔΟΣ ΑΝΗ:

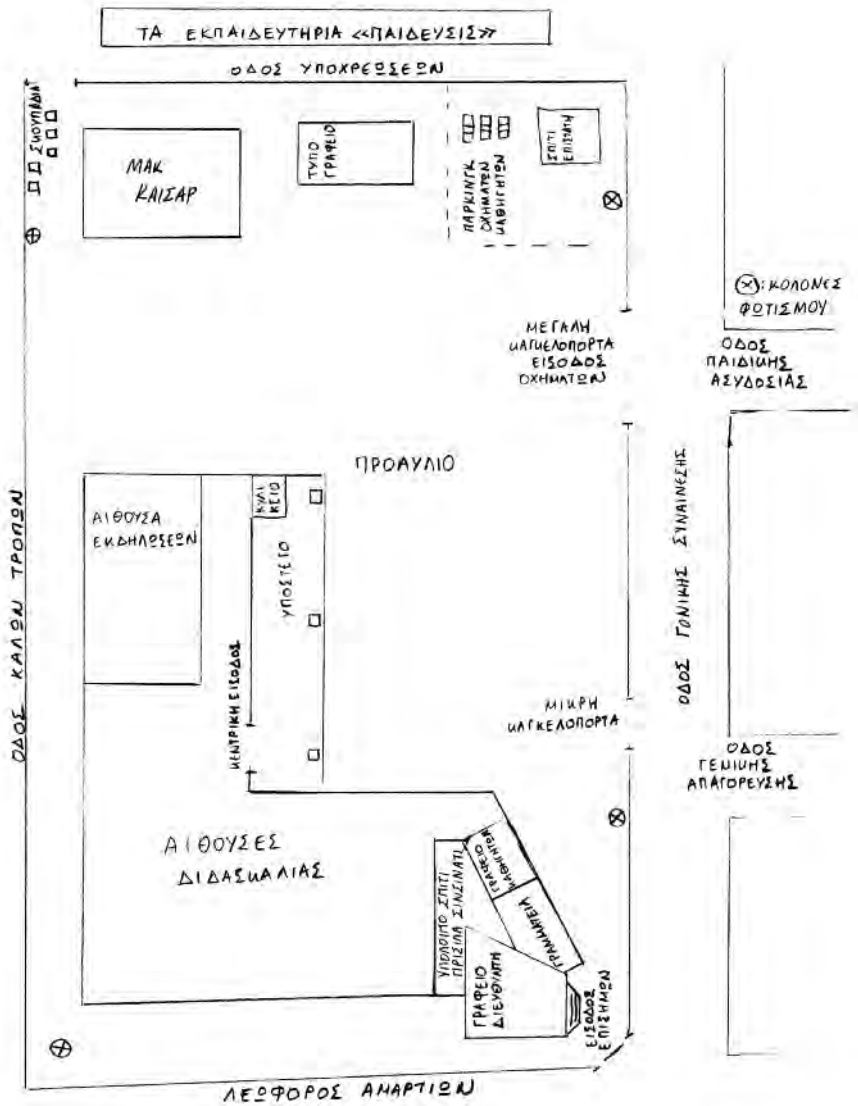

ΟΔΟΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ

ΟΔΟΣ ΑΤΡΕΙΑΣ

Μια γειτονιά-ωφισση!

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ»
Ξένες γλώσσες – δικές μας κατακτήσεις

Διευθυντής: Ιερώνυμος Μετριοφρόνιμος
Γραμματέας: Πρισίλα Σινισνάτι

Καθηγητές κυριότερων μαθημάτων ξένων γλωσσών

Καθ. ιταλικών: Αντόνιο Πινόκιο
Καθ. γαλλικών: Αφροδίτη Πετιμέζη
Καθ. αγγλικών 1: Άννι Φρίμαν-Αστράκη
Καθ. αγγλικών 2: Αυξέντιος Γρηγοροφόρετος
Καθ. ισπανικών: Ιζαμπέλα Μπαρούφας
Καθ. γερμανικών: Ότο Μαρία φον Βαρούλκεν

*Ακολουθούν καθηγητές άλλων δεκατεσσάρων γλωσσών:
κινεζικά, πορτογαλικά, ινδικά, ρωσικά, τουρκικά,
γιαπωνέζικα, αραβικά, εβραϊκά, σερβικά, νορβηγικά,
πολωνικά, ρουμανικά, βουλγαρικά, ουγγρικά.*

Καθηγητές κυριότερων γενικών μαθημάτων

Καθ. ελληνικών Γεώργιος Γερούνδιος (φουλ γέρος)
Καθ. γενικών γνώσεων: Μαρίνος Αλμπάνης
Καθ. ηλεκτρονικών: Τεν Φίφτι Φίφτι
Καθ. γυμναστικής: Τζόναθαν Τζιμνάζιουμ
Καθ. καλών τρόπων: Μαριάνθη Μαραμένου-Λιπάσματος
Καθ. μουσικής: Μόνικα Ντομινό
Καθ. μαθηματικών: Τζίνα Σούμα

*Ακολουθούν καθηγητές άλλων εφτά μαθημάτων:
γεωγραφίας, Ιστορίας, περιβάλλοντος, φυσικής,
χημείας, γενετικής και ιστορίας των θρησκειών.*

Επιστάτης: Βρασίδης Τρεχαψάξης
Υπευθ. κυλικείου: Ιρίνα Τσιχλόφουσκασια
Υπευθ. φαστφούντ
(Μακ Καίσαρ): Καίσαρας Στρογκανόφ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄

<i>Εισαγωγή του συγγραφέα</i>	15
1. Όταν όλα αρχίζουν κάπως... ..	17
2. Εκπαιδευτήρια «Παιδευσις»	24
3. Στην τάξη	32
4. Στο διάλειμμα	39
5. Οι άντρες της βροχής	48
6. Επιστρέφοντας στο σπίτι	56
7. Μαγειρική στην οικία Πινόκιο	64
8. Αργότερα την ίδια νύχτα	72
9. Ο διευθυντής κύριος Μετριοφρόνιμος και η γραμματέας κυρία Πρισίλα Σινσινάτι	77
10. Θέλουμε το μαθητή Πινόκιο!	90
11. Κρυμμένος!	99
12. Τρέξε, Κρις, τρέξε	109
13. Τίποτα δεν έχει τελειώσει!	118
14. Άλλος ένας σωτήρας	128

ΜΕΡΟΣ Β΄

15. Η επόμενη μέρα	141
16. Η ετυμηγορία	154
17. Και η ζωή συνεχίζεται	164
18. Επιτέλους Παρασκευή	174
19. Το υπόγειο	185
20. Ένα ασυνήθιστο εύρημα (μέχρι που κόβεται!)	195
<i>Παρέμβαση του συγγραφέα</i>	201
20. Ένα ασυνήθιστο εύρημα (η συνέχεια!)	201
<i>Νέα παρέμβαση του συγγραφέα</i>	205

ΜΕΡΟΣ Α΄

Αγαπητά μου παιδιά,

Εγώ, ως γνωστόν, είμαι, εγώ, ο καλύτερος συγγραφέας, εγώ, του κόσμου όλου. Εγώ, σας παραδίδω αυτό, εγώ, το βιβλίο και, εγώ, περιμένω τα συγχαρητήρια, εγώ, κι αν δεν, εμένα, ξέρατε μέχρι σήμερα, εγώ, σας δηλώνω ότι, εγώ, σας συγχωρώ...

τζζζ... τζζ...

DVHFROY734Y8GR58U...CODEUKN

Βοήθεια! ...

...βοήθ... εγ... είμ.. ο αληθινό... συγγρ.. ...βλίου!

...r⁰%e#@)*ll

τζζζ... τζζ...

Ω! Ω! Μα, εγώ, σας ζητώ συγγνώμη! Εγώ... Τι απρεπής διακοπή! Εγώ δεν ξέρω τι, εγώ, συνέβη! Τέλος πάντων, εγώ, θα σας αφήσω, εγώ, για να καπνίσω, εγώ, το πούρο μου, εγώ, και να πιω, εγώ, το ουίσκι μου. Εγώ!

Τζίμι Ρέιν (Ο Εγώ!)

Κεφάλαιο 1

Όταν όλα αρχίζουν κάπως...

Οδηγός σου πρέπει να είναι οι υποχρεώσεις σου! Ο Κρις Πινόκιο ξύπνησε με αυτό το αγαπημένο ρητό της μητέρας του. Άκουσε μέσα στο βαθύ ύπνο του το φρικτό ήχο του ξυπνητηριού δίπλα στο αυτί του –*τιτ! τιτ! τιτ!*– και είπε από μέσα του: *Όχι πάλι!*

Ναι, όλα αρχίζουν κάπως, κι αρχίζουν άσχημα. Όταν πρέπει να αφήσεις τα ζεστά σκεπάσματα και να σηκωθείς, την ώρα που νιώθεις ότι θα μπορούσες –και θα έπρεπε– να κοιμηθείς τουλάχιστον άλλες δυο ωρίτσες...

Ο Κρις άνοιξε τα μάτια και έστησε αυτί· οι θόρυβοι του πρωινού γίνονταν όλο και πιο έντονοι μέσα στο σπίτι. Φλιτζάνια που χτυπούσαν με πιατάκια, τηγάνια που τσιγάριζαν, λάδι που καιγόταν, ήχοι που γεννούσαν οι αμέτρητες οικιακές συσκευές της οικίας Πινόκιο.

Ναι, βρίσκομαι στο σπίτι μου, σκέφτηκε ο Κρις. Ας ελπίσουμε ότι καίγεται μόνο το λάδι κι όχι ολόκληρη η κουζίνα, συνέχισε, κι όχι άδικα, όπως θα δούμε κάποια στιγμή παρακάτω. Τώρα όμως, αν ήθελε να μην ακούσει την τσιριχτή φωνή της μητέρας του, που του χτυπούσε στα τύμπανα των αυτιών του, έπρεπε να σηκωθεί αμέσως.

Ψηλάφησε το κομοδίνο και βρήκε τα γυαλιά του. Τα φόρεσε με μια κίνηση και ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Αμέσως μετά συνειδητοποίησε ότι ήταν Τρίτη, το Σαββατοκύριακο απείχε έτη φωτός, και έκλεισε τα μάτια απογοητευμένος. Ξεφύσηξε βαθιά, λες κι αυτό θα του έδινε περισσότερη δύναμη να συνεχίσει. Κι έπειτα ακούστηκε η διαπεραστική φωνή της Αφροδίτης Πετιμέζη, της μαμάς του, που στον Κρις θύμιζε συχνά τις κραυγές του Γιέτι των Ιμαλαΐων το οποίο είχε ακούσει μόνο στο σινεμά, βεβαίως.

«Κριiiiiiiiiis! Σήκω αμέσως!»

Ο εφιάλτης μόλις άρχιζε.

Ο Κρις Πινόκιο είναι ένας από τους πρωταγωνιστές της ιστορίας μας. Είναι ένα παιδί όπως όλα τ' άλλα. Μπορεί να τον έχετε συμμαθητή στο σχολείο, μπορεί να είναι στην τάξη σας, ίσως και να κάθεται δίπλα σας.

Ο Κρις είναι λίγο χοντρούλης. Μερικοί τον λένε, ευγενικά, «υπέρβαρο». Η αλήθεια είναι πως ο Κρις τρώει αρκετά, αυτό όμως δε σημαίνει πως θέλει να τρώει όλη την ώρα. Θα δείτε, όσο γυρίζετε τις σελίδες, πως ο Κρις παχαίνει ουσιαστικά χωρίς να το θέλει.

Τώρα βρισκόταν με το παντελόني ξεκούμπωτο, τις κάλτσες στραβοφορεμένες και τα κορδόνια των παπουτσιών του λυτά, να βγαίνει από την κουζίνα κρατώντας στο χέρι λίγη ειδική τροφή. Όταν έφτασε σε μια γωνιά του διαδρόμου, την έριξε στο νερό της γυάλας όπου το χρυσόψαρο της οικίας Πινόκιο, ο Φισφιλέτ, αυθεντικό χρυσόψαρο δεκαοχτώ καρατίων, άνοιξε το στόμα του και, στριφογυρίζοντας παιχνιδιάρικα, άρχισε να την τρώει.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, λίγα μέτρα πιο δίπλα,

ο Κρόκος βγήκε από το μικροσκοπικό σπιτάκι του και φώναξε μια φορά «κούκου!»

Όπως ίσως καταλάβατε, ο Κρόκος είναι ο κούκος στο ρολόι-κούκο της οικίας Πινόκιο. Γιατί τον έβγαλαν «Κρόκο» κι όχι «Κούκο»; Γιατί το «Κούκος», όπως είπε το αφεντικό του σπιτιού, είναι πολύ πολύ συνηθισμένο. Μπορεί να μην είχε και άδικο. Επιτρέψτε μου να μη σας πω ακόμα ποιος είναι το αφεντικό του σπιτιού, αν και το έχω ήδη αναφέρει στο λίγο κείμενο που έχω γράψει.

«Εφτάμισι! Πρωινό!»

Αυτές ήταν οι λέξεις που κάθε πρωί, στις εφτάμισι, ο πατέρας του Κρις, ο κύριος Αντόνιο Πιεράντζελο Πινόκιο, πρόσφερε με μεγάλη ευχαρίστηση. Κι αυτό γιατί το φαί και η μαγειρική ήταν η ζωή του κυρίου Πινόκιο, μισού Ιταλού, μισού Έλληνα, καθηγητή της ιταλικής γλώσσας.

Κι αν πρόκειται να περιγράψουμε τον αφέντη της κουζίνας –προσέξτε, είπα αφέντη της κουζίνας, όχι του σπιτιού– ως περιγράψουμε πρώτα τη γιγαντιαία κουζίνα της οικίας Πινόκιο που έφερνε περισσότερο σε κουζίνα ξενοδοχείου. Πρώτα απ’ όλα ήταν μεγάλη σαν σαλόνι, περιτριγυρισμένη από πάγκους και κάθε λογής συσκευές: μίξερ, αποχυματές, ψηστέριες, πλυντήρια, παγωτομηχανές, ψωμομηχανές, μηχανές που έκοβαν φέτες το προσούτο... Από πάνω τους υπήρχαν αμέτρητα ντουλάπια και στη μια πλευρά ήταν η κουζίνα με δώδεκα εστίες γκαζιού, η μεγαλύτερη, δε, ήταν για μια κατσαρόλα τόσο μεγάλη ώστε μπορούσες να βράσεις εκεί μέσα ένα ολόκληρο... βόδι; Σχεδόν. Πάντως πολύ μεγάλη!

Εκεί μέσα περνούσε τις ώρες του, όταν δεν εργαζόταν, ο κύριος Πινόκιο, ένας συμπαθητικός κοντούλης και αρκετά χοντρούλης κύριος, ίδιος με μπαλίτσα, που ντυνόταν πάντα με καρό καφέ κοστούμια, τα οποία συνόδευε

με παπιγιόν και ασορτί μαντιλάκι στο πέτο. Μπορεί να μην άλλαζε κοστούμι κάθε μέρα, αλλά παπιγιόν άλλαζε, αφού είχε μυριάδες και τα έκανε συλλογή –το ίδιο έκανε και με συνταγές μαγειρικής απ’ όλο τον κόσμο–, όπως άλλοι έκαναν συλλογή πεταλούδων, και η σύγκριση μόνο τυχαία δεν είναι, αφού στον Κρις τα περισσότερα παπιγιόν του πατέρα του θύμιζαν πεταλούδες.

Τα χέρια του Αντόνιο Πινόκιο ήταν το επόμενο που πρόσεχες πάνω του. Ήταν κοντά και φουσκωμένα, σαν φραντζολίτσες αφράτες αφράτες που μόλις είχαν βγει από το φούρνο, όπως είναι τα χεράκια των περισσότερων μωρών. Οι κινήσεις του, παρ’ όλα αυτά, ήταν σβέλτες και απότομες, λες κι όλη αυτή η σάρκινη μπαλίτσα διακατεχόταν συνεχώς από κάποια διαρκή νευρική αναστάτωση. Κι όμως, πολύ συχνά, ο κύριος Πινόκιο χανόταν στις σκέψεις του. Κανένας δεν ήξερε πού έτρεχε ο λογισμός του, όταν τα μικρά γυαλάκια του θόλωναν ελαφρώς κι εκείνος ανάσαινε λίγο πιο βαριά κι έμενε αμίλητος, μη συνεχίζοντας μια συζήτηση που είχε αρχίσει, ή αφήνοντας ένα φαγητό που ζεσταινόταν στη φωτιά να αρπάξει. (Γι’ αυτόν το λόγο έχει κοντέψει να βάλει φωτιά στο σπίτι του τρεις ή τέσσερις φορές.)

Ο Κρις, ντυμένος κανονικά πια, αν και το πουκάμισό του έφευγε λίγο, πίσω στη μέση, μόλις είχε πάρει τη θέση του στο μεγάλο τραπέζι. Χωρίς να το θέλει, το βλέμμα του έπεσε σε ένα καθράκι στον τοίχο. Μέσα υπήρχε ένα χαρτί.

Να τι έγραφε με ίσιους, αυστηρούς τυπογραφικούς χαρακτήρες:

Κανόνες συμπεριφοράς του Κρις στο τραπέζι
από την Αφροδίτη Πετιμέζη

Το σώμα σου πρέπει να είναι ίσιο και στητό. Τα πόδια σου να πατάνε το πάτωμα, τα χέρια να ακουμπούν στο τραπέζι. Δεν παίζεις ποτέ και με τίποτα, ειδικά με το φαγητό σου, δε χαζεύεις, δεν κοιτάς ούτε το ταβάνι ούτε το πάτωμα, αλλά και κανένα συνδαιτυμόνα σου έντονα. Δε μιλάς και περιμένεις να σε σερβίρουν, δεν τρως με τα χέρια, δε βουτάς στο φαΐ, δεν μπουκλώνεσαι, δε μασάς με θόρυβο, ενώ θορυβώδες ρούφηγμα στη σούπα σημαίνει δέκα μέρες τιμωρία. Και φυσικά δε σηκώνεσαι ποτέ και για κανένα λόγο από το τραπέζι πριν σου δώσει ο κηδεμόνας σου την άδεια.

Ο Κρις απέστρεψε το βλέμμα με απόγνωση και κοίταξε τα αραδιασμένα εδέσματα μπροστά του. Ό,τι και να πούμε για τα πρωινά της οικογένειας Πινόκιο είναι λίγο.

Τη μια άκρη του τραπεζιού καταλάμβανε το ψωμί. Δεκάδες φέτες χωριάτικο και του τοστ καφαλιζονταν κάθε πρωί στις τρεις ψησιέρες της κουζίνας –μία επαγγελματική και δύο οικιακές– με σκοπό να αποτελέσουν τη βάση για να απλωθεί πάνω τους το τριών ειδών μέλι –από το χωριό, από ένα άλλο χωριό και μέλι θυμαρίσιο από τα Κύθηρα–, όπως και μαρμελάδες... Τόσες μαρμελαδες που, για να μπορέσει κάποιος να τις κατατάξει, θα πρέπει να έχει σπουδάσει μαρμελαδοοικονομία. (Τι λέξη!) Ειδικότερα υπήρχε μια πολύ σπάνια, και ταυτόχρονα αγαπημένη της μητέρας του Κρις, που προερχόταν από κάποια φυτά που φύτρωναν στις πλαγιές ενός βουνού των νήσων Μπάουντι, κοντά στη Νέα Ζηλανδία, την οποία το ζεύγος Πινόκιο είχε αποκτήσει σε μια διαδικτυακή δη-

μοπρασία για το απίστευτο ποσόν των τριακοσίων πενήντα έξι ευρώ, συν τα μεταφορικά.

Για να τρέξουμε την αφήγηση, θα πούμε ότι πιο δίπλα αναπαύονταν σωροί ολόκληροι από φέτες ψημένου μπέικον, ωμό ζαμπόν, κομμένο σαλάμι Λευκάδος (μμμ...) κι ακόμα πιο δίπλα, σχεδόν στο χείλος του τραπεζιού, δέκα είδη τυριών –εκτός από καμαμπέρ–, πέντε είδη φρούτων, και γενικά πάνω στο τραπέζι υπήρχε ό,τι μπορεί να ζητήσει η ψυχούλα σου.

Για λίγα λεπτά στην τραπεζαρία Πινόκιο ακούγονταν μόνο τα σαγόνια που δούλευαν και ο ήχος από αστραφτερά μαχαίρια που άπλωναν με ταχύ ρυθμό υλικά πάνω στις ψημένες φέτες ψωμιού.

Θα ήταν ψέμα να ισχυριστούμε ότι ο Κρις δε ζήλευε τίποτε απ' όλα αυτά τα εδέσματα που ήταν παραταγμένα μπροστά του, σαν στρατός του Μεγάλου Ναπολέοντα. Μάλιστα πολλά του άρεσαν, αλλά πόσο να φας, όταν μόλις έχεις ξυπνήσει, δεν έχεις χορτάσει ύπνο, και –κυρίως– πρέπει να πας και στο σχολείο;

Όχι πολύ. Ε, τόσο ήθελε να φάει κι ο Κρις, αλλά ο πατέρας του, όπως και οι περισσότεροι γονείς, ισχυριζόταν πως, αν δεν έτρωγε τουλάχιστον πέντε φέτες ψωμί με κάθε είδους μαρμέλαδα, ή μέλι, ή ζαμπόν, ή μπέικον, ή τυρί, τότε θα έφευγε για το σχολείο θεονήστικος!

Κι έτσι, όπως κάθε πρωί, μια μπουκιά πάνω, μια μπουκιά κάτω, ο Κρις μπουκωνόταν στο φαί, η ώρα περνούσε, μέχρι που έφτανε οχτώ παρά δέκα και η μαμά του Κρις φώναζε «ώρα για σχολείο!» Τότε ο Κρις πεταγόταν πάνω, έπαιρνε την τσάντα του κι έβγαινε από το σπίτι, χαιρετώντας τους γονείς του, αν και ήξερε ότι θα τους ξανάβλεπε πολύ πολύ σύντομα, κι όχι το μεσημέρι, όπως συμβαίνει στα περισσότερα παιδιά.

Το σχολείο του Κρις απείχε τρία τετράγωνα από το σπίτι του και πήγαινε με τα πόδια, διασχίζοντας τη «γειτονιά-κόλαση», όπως την είχε βαφτίσει ο ίδιος, αφού όλες οι ονομασίες των κοντινών οδών παρέπεμπαν σε βασιανιστήρια παιδιών. Αν ρίξετε μια ματιά στο χάρτη της περιοχής, στις πρώτες σελίδες αυτού του βιβλίου, θα καταλάβετε.

Κανονικά στη γωνία με την οδό Τιμωρίας τον περίμενε η φίλη του, η Νοεμί, και πήγαιναν μαζί στο σχολείο, αλλά τώρα εκείνη δε φαινόταν πουθενά. Άργησα, σκέφτηκε ο Κρις και τάχυνε το βήμα του, ακολουθώντας την οδό Γονικής Συναίνεσης.

Κεφάλαιο 2

Εκπαιδευτήρια «Παιδευσις»

Η μέρα φαινόταν να είναι ηλιόλουστη, αλλά ο Κρις περπατούσε με βαριά καρδιά προς το σχολείο του. Κάθε τόσο συναντούσε μερικά παιδιά με τα οποία αντάλλαζε ένα θλιμμένο βλέμμα, σαν να ήταν αιχμάλωτοι στρατιώτες που κατευθύνονταν σε κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Πολύ συχνά ο Κρις έπιανε τον εαυτό του να φαντάζεται ότι πρωταγωνιστούσε σε ταινίες δράσης, αλλά ντρεπόταν να το ομολογήσει, ειδικά στη Νοεμί.

Μόλις πέρασε την οδό Εξάντλησης Αυστηρότητας και περπάτησε λίγο ακόμα, έφτασε στη μεγάλη λεωφόρο Αμαρτιών. Εκεί σταμάτησε και κράτησε για λίγο τη ματιά του κάτω, στην γκριζα άσφαλτο. Σκέφτηκε ένα θαύμα: θα σήκωνε, λέει, το κεφάλι του και το μπεζ κτίριο, το σχολείο του, που κανονικά ήταν μπροστά του, δε θα υπήρχε στη θέση του. Θα είχε εξαφανιστεί. Κι εκείνος θα αναγκαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι του. Χωρίς σχολείο δε θα είχε μάθημα, έτσι δεν είναι;

Αλλά όταν σήκωσε το κεφάλι κι ατένισε τον ορίζοντα, το σχολείο του ήταν εκεί, στη θέση του, και φαινόταν πιο γερό και πιο μοχθηρό από ποτέ. Στην πρόσοψή του,

προς τη λεωφόρο Αμαρτιών, δέσποζε μια μεγάλη επιγραφή:

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ»

Κι ακριβώς από κάτω υπήρχε το περίφημο ρητό, σήμα κατατεθέν του σχολείου, γραμμένο με χρυσά, καλλιτεχνικά γράμματα:

Ξένες γλώσσες – δικές μας κατακτήσεις

εμπνευστής του οποίου ήταν ο διευθυντής του, ο κύριος Μετριοφρόνιμος.

Γιατί, άραγε, όλα τα κτίρια που στεγάζουν σχολεία φαντάζουν στα μάτια των δύστυχων μαθητών κάπως... εχθρικά; Ναι, μάλλον αυτή είναι η σωστή λέξη. Αποτρόπαια θα ήταν υπερβολικό. Άλλωστε ο Κρις ακόμα δεν έχει δει ένα πραγματικά αποτρόπαιο κτίριο στη ζωή του, και κανείς δεν ξέρει αν θα δει ποτέ.

Να οφείλεται άραγε στο γεγονός ότι εκεί μέσα, στα περισσότερα σχολεία, οι δάσκαλοι και οι καθηγητές βομβαρδίζουν τους μαθητές όχι με γνώσεις, αλλά κυρίως με διαταγές; Ίσως. Πάντως ο Κρις, πέρα από τα μαθήματα, είχε κι άλλους μπελάδες στο σχολείο. Κάποιους θα τους δούμε τώρα και κάποιους άλλους σε πολύ λίγο.

Αλήθεια, μπορείτε να σκεφτείτε κάτι χειρότερο από το να έχετε τους γονείς σας, εκτός από γονείς, και καθηγητές σας; Ναι, αυτό συνέβαινε στο δύστυχο Κρις. Στα Εκπαιδευτήρια «Παίδευσις» δίδασκαν και οι δυο γονείς του, τους είχε, δε, και καθηγητές, πράγμα που νομίζω ότι είναι η χειρότερη καταδίκη για ένα παιδί, χειρότερη κι από εκείνη του να σε ρίξουν στα πιο βαθιά

μπουντρούμια γεμάτα αράχνες, ή στην ανοιχτή θάλασσα, στα στόματα πεινασμένων καρχαριών.

Με όλες αυτές τις ευχάριστες σκέψεις ο Κρις έφτασε μπροστά από το σχολείο του. Τα Εκπαιδευτήρια «Παιδευσις» ήταν ένα μακρύ τριώροφο κτίριο με ένα μεγάλο προαύλιο και μερικά κτίσματα στις γωνιές του οικοπέδου, όπως το εστιατόριο και το σπιτάκι του επιστάτη. Το γραφείο του διευθυντή ήταν δίπλα στη γραμματεία και το γραφείο των καθηγητών, στη μια άκρη του κτιρίου, εκείνη που ήταν πιο κοντά στη λεωφόρο Αμαρτιών. Γύρω γύρω υπήρχαν φυτά και στο πίσω μέρος, σε όλο το μήκος της οδού Καλών Τρόπων, ένας ψηλός τοίχος.

Τα Εκπαιδευτήρια «Παιδευσις» ήταν ένα σχολείο που ειδικευόταν στη διδασκαλία ξένων γλωσσών. Εκεί γινόταν δεκτός κάποιος μόνο αν ήξερε άπταιστα τρεις ξένες γλώσσες –και λογικά είχε κάποιο ταλέντο στη γλωσσολογία–, με σκοπό να μάθει ακόμα περισσότερες. Ο Κρις όμως είχε σοβαρές αντιρρήσεις σχετικά με το αν εφαρμόζοταν ο συγκεκριμένος κανόνας, κι αυτό διότι είχε συναντήσει και συναναστραφεί πολλά παιδιά που από ξένη γλώσσα ήξεραν μόνο την αγγλική, κι αυτή σε πολύ μέτριο επίπεδο. Αυτό, αναμφίβολα, ήταν ένα από τα μυστήρια και τα παράξενα αυτού του σχολείου.

Όσες φορές όμως κι αν έθιξε ο Κρις το θέμα σε κάποιον καθηγητή του, δεν πήρε κάποια διαφωτιστική απάντηση, κι όταν τόλμησε να ρωτήσει τη μητέρα του, την κυρία Αφροδίτη, πήρε την ξερή και αποστομωτική απάντηση: «Εσύ να κοιτάς τα χάλια σου!» Και φυσικά εκείνη εννοούσε τη σχολική πρόδοό του.

Ήταν ο δεύτερος χρόνος του Κρις σε αυτό το σχολείο. Δεν ήθελε να θυμάται την περσινή χρονιά. Κάποιοι ίσως να του έλεγαν ότι τη δεύτερη χρονιά τα περισσότερα

πράγματα φτιάχνουν, μα ο Κρις δεν είχε κανέναν να του το πει, κι έπειτα η δεύτερη χρονιά είχε φτάσει, αυτή ήταν, τη ζούσε, και τα πράγματα, αντί να καλυτερεύουν, πήγαιναν απ' το κακό στο χειρότερο.

Αυτά σκεφτόταν την ώρα που περνούσε τη βαριά σιδερένια πόρτα του σχολείου όταν του ήρθε –γκαπ!– μια μπάλα ποδοσφαίρου στο κεφάλι, και τα γυαλιά του πέταξαν στον αέρα σαν χαρταετός που τον αρπάζει ξαφνικά ο άνεμος. Ο πόνος τον τύλιξε σχεδόν ταυτόχρονα με τα γέλια, τις κοροϊδίες και μια δυνατή κραυγή.

«Χοντρο-σακί! Χοντρο-Πινόκιο!»

Ο Κρις αναγνώρισε δυο από τις φωνές που τον κοροϊδεύαν και τώρα αισθάνθηκε ότι μερικά παιδιά τον είχαν πλησιάσει και σχημάτιζαν έναν κύκλο γύρω του. Έσκυψε να δει πού είχαν καταλήξει τα γυαλιά του. Ευτυχώς τα βρήκε γρήγορα και τα φόρεσε πάνω στην ιδρωμένη μύτη του. Δεν είχαν σπάσει, ήταν από ένα ειδικό υλικό, εύπλαστα και με μεγάλες αντοχές...

Τότε ένα από τα αγόρια που βρισκόταν στα δεξιά του τον έσπρωξε πολύ δυνατά.

«Έι, χοντρο-σακί, πού είσαι;»

Ο Κρις κατάφερε να μην πέσει κάτω. Γύρισε να αντικρίσει καλύτερα το παιδί που συνέχιζε να τον κοροϊδεύει. Ήταν ο χειρότερος απ' τους σχολικούς εφιάλτες του Κρις. Ήταν εκείνος που τον κυνηγούσε όλο τον περσινό χρόνο και όλες τις μέρες του φετινού, ο μεγαλύτερος εχθρός του, ένα αγριόπαιδο που το έλεγαν Ζώνο. Ιάκωβο Ζώνο.

«Για κοιτάξτε έναν ιδρωμένο μπούλη, χα χα χα!»

Ο Ζώνος ήταν γεροδεμένος, αλλά το πρώτο που πρόσεχες πάνω του ήταν το μεγάλο κεφάλι του, κι ακόμα περισσότερο τα πολλά και τρομερά φουντωτά μαλλιά του· η μαμά του Κρις τον είχε χαρακτηρίσει «θυμάρι του

Υμηττού». Ο Ζώνος ήταν ο χειρότερος μαθητής του κόσμου, ίσως και όλου του γαλαξία μας, ίσως όλου του σύμπαντος. Ο σχεδόν υδροκέφαλος αυτός Βελζεβούλ –έτσι τον είχε χαρακτηρίσει ο καθηγητής των γερμανικών, ο ιδιαίτερα αυστηρός κύριος Ότο Μαρία φον Βαρούλκεν– καταλαμβάνόταν συνεχώς από μια ανεξήγητη εχθρική μανία και ήθελε να τσακώνεται με όλα τα παιδιά, και ειδικά με εκείνα που ήταν πιο μικρά και πιο αδύναμα από εκείνον.

Συγκεκριμένα όμως απέναντι στον Κρις ο Ζώνος είχε μια ακόμα πιο ανεξήγητη κι εχθρική μανία, ένα πρωτοφανές κόλλημα!

«Σου μιλάω, γυαλάκια!»

Δεν περνούσε μέρα που να μη σπρώξει τον Κρις, να μην του πει άσχημες κουβέντες, και γενικά να του κάνει κάθε λογής βασανιστήρια, τέτοια που όλοι οι μαθητές βλέπουν να γίνονται στα σχολεία τους και δυστυχώς έτσι είναι παντού. Τις ελάχιστες φορές που είχε φτάσει το δεύτερο μεγάλο διάλειμμα και ο Ζώνος δεν είχε πλησιάσει τον Κρις, εκείνος τον κοίταζε με περιέργεια –από μακριά– και δεν μπορούσε να το πιστέψει. Τότε ο Ζώνος, μόλις συναντούσε το βλέμμα του Κρις, λες και ξυπνούσε από κάποια ύπνωση, τον έπαιρνε αμέσως στο κυνήγι.

Ο Κρις προσπαθούσε να μη δίνει συνέχεια. Έφευγε, καλύτερα έτρεχε, και τις περισσότερες φορές όλα τελείωναν εκεί. Τώρα όμως, ανάμεσα στις συνεχόμενες προσβολές του Ζώνου, ακούστηκε και μια διαφορετική φωνή.

«Τι έγινε, Ζώνο, πάλι κάνεις τον νταή;»

Ήταν μια κοριτσίστικη φωνή. Όλοι γύρισαν να δουν ποια κοπέλα είχε ανακατευτεί στις αντρικές δουλειές. Ο Κρις, που είχε αναγνωρίσει αμέσως και αυτή τη φωνή, κατακλύστηκε από ανάμεικτα συναισθήματα. Από τη

μια χάρηκε που πιθανότατα θα ξεμπερδευε με τον αφόρητο Ζώνο, αλλά από την άλλη όλοι θα γελούσαν που τον ξέμπλεξε ένα κορίτσι!

Η κοπέλα που είχε μιλήσει προχώρησε με σταθερά βήματα και στάθηκε μπροστά στον Ζώνο. Τον περνούσε τουλάχιστον ένα κεφάλι, κανονικό όμως, όχι σαν εκείνο που είχε ο Ζώνος. Ήταν ψηλή, αδύνατη, με καστανόξανθα εντυπωσιακά μαλλιά και το βλέμμα της τώρα ήταν καρφωμένο με αποφασιστικότητα πάνω στου Ζώνου. Ο Κρις δεν μπόρεσε να μην παραδεχτεί πως το θάρρος περίσσευε στη φίλη του. *Μα πού το βρίσκουν μερικοί άνθρωποι αυτό το θάρρος; αναρωτήθηκε αναπνέοντας βαθιά. Κι αυτό το κουδούνι; Ακόμα να χτυπήσει; συνέχισε να αναρωτιέται μέσα του.*

«Αστράκη, αστεράκι, θέλεις να σου δώσω μια και να δεις αστράκια;» είπε ο Ζώνος και όλα τα υπόλοιπα παιδιά, κυρίως η «αυλή» του Ζώνου, δηλαδή τα πρωτοπαλικάρα του, ο Τόλης ο φρίτος, ο Γρηγόρης ο σπάγγος κι ο Σωτήρης ο νυχοκόπτης, χαχάνισαν λες κι έβλεπαν καμιά κότα με σορτσάκι ποδοσφαιριστή.

Είναι φάουλ να κοροϊδεύεις κάποιον για το όνομά του (εμένα με κοροϊδευαν συχνά, και επιπλέον με κατηγορούσαν πάντα όταν μια βροχή μάς χαλούσε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα, ή μια βόλτα στο λούνα παρκ). Για τον Ζώνο, όμως, αυτά ήταν ψιλά γράμματα, δηλαδή πταίσματα, δηλαδή μικρές αταξίες, κι έτσι βρήκε να κοροϊδέψει τη Νοεμί για το επώνυμό της, που δεν είναι άλλο από το «Αστράκη». Αλλά κι εκείνη δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια και πλήρωσε τον Ζώνο με το ίδιο νόμισμα.

«Αλήθεια, Ζώνο, έμαθες τι είσαι όταν βγάλεις το “Ζ” απ’ το όνομά σου;»

Του το είχε ξαναπεί αυτό η Νοεμί και τότε κανένα από

τα παιδιά δεν είχε καταλάβει τι εννοούσε, εκτός από τον καθηγητή των ελληνικών, τον κύριο Γεώργιο Γερούνδιο, που ήταν φουλ γέρος, όπως λέει και ο πίνακας στην αρχή του βιβλίου, αλλά ακόμα εργαζόταν, ο οποίος είχε σκάσει στα γέλια· μάλλον γιατί ο Ζώνος του κατέστρεφε το μάθημα με τη φασαρία που δημιουργούσε. Ο Κρις είχε ψάξει τη λέξη στο λεξικό όταν είχε φτάσει στο σπίτι του, και τότε είχε γελάσει και εκείνος. Τώρα όμως φαίνεται ότι κι ο Ζώνος το είχε ψάξει, γιατί, όταν άκουσε τα λόγια της Νοεμί, άρχισε να γίνεται κόκκινος σαν αστακός που πέρασε μια ολόκληρη καλοκαιρινή μέρα στην παραλία, κάνοντας ηλιοθεραπεία χωρίς ομπρέλα.

Με τα πρωτοπαλίκαρα του Ζώνου να χαζογελούν ακόμα –αφού δεν είχαν καταλάβει τι εννοούσε η Νοεμί– κι εκείνον να αφρίζει, έχοντας ξεχάσει πια εντελώς τον Κρις, ακούστηκε ένας σχεδόν εκκωφαντικός όσο και παράξενος θόρυβος.

Ήταν ένα βουητό που θύμιζε εκείνο του *alpenhorn*, του παραδοσιακού ξύλινου μουσικού οργάνου που έχουν οι Ελβετοί στα βουνά –μοιάζει με μεγάλη σάλπιγγα– και βγάζει ένα διαπεραστικό «βουουουουου», σαν σειρήνα φορτηγού πλοίου, που το ξεχώριζες αμέσως και δεν το μπέρδευες ποτέ, αν ήσουν μαθητής των Εκπαιδευτηρίων «Παιδευσις», κι αυτό επειδή το συγκεκριμένο ιδιόρρυθμο βουητό δεν ήταν τίποτε άλλο από το κουδούνι του σχολείου.

Όλα τα παιδιά έτρεξαν και μπήκαν στις γραμμές τους. Ο Κρις ζύγισε καλά την τσάντα του στην πλάτη κι ένωσε τον ιδρώτα να τρέχει παντού πάνω του. Δεν ήταν μυστικό ότι ιδρωνε πολύ. Και όταν φοβόταν, ακόμα περισσότερο.

Τα χειρότερα όμως δεν ήταν αυτά. Τα χειρότερα θα

ακολουθούσαν. Και αυτά δεν ήταν άλλα από τις δύο πρώτες ώρες των γαλλικών με την πιο αυστηρή καθηγήτρια του σχολείου. Ποια είναι αυτή; Μα ποια άλλη από την κυρία Αφροδίτη Πετιμέζη, τη μητέρα του Κρις.

Κρις Πινόκιο - Νοεμί Ασπράκη

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ένα ασυνήθιστο σχολείο

Αγόρι ή κορίτσι, εσύ που κρατάς αυτό το βιβλίο
μάθε ότι πίσω απ' το σχολείο σου υπάρχει ένα άλλο κτίριο,
πίσω απ' την τάξη σου υπάρχει ένας άλλος κύριος,
πίσω απ' τον καθηγητή σου υπάρχει ένα άλλο πρόσωπο,
πίσω απ' τους γονείς σου υπάρχει μια άλλη πραγματικότητα.

Πίσω από το χρόνο υπάρχει ένας πέρα χρόνος.

Δε με νοιάζει αν είσαι κορίτσι ή αγόρι,
μαύρος ή λευκός, χοντρός ή αδύνατος,
όμορφος ή άσχημος, ψηλός ή κοντός.

Δε με νοιάζει αν είσαι κακός μαθητής, αν καμιά φορά δεν
καταλαβαίνεις αυτά που λένε οι μεγάλοι, αν έχεις σιδεράκια
στα δόντια, αν φοράς γυαλιά, αν κάθεται σε ειδική καρέκλα
γιατί όλα είναι στο μυαλό σου, μικρέ μου φίλε, μικρή μου φίλη.

Εκεί είναι κρυμμένοι χίλιοι καταρράκτες,
ασύγκριτα πιο μεγάλοι από εκείνους του Νιαγάρα,
κι αυτό το βιβλίο είναι μόνο μια σταγόνα από εκείνους.

Γεύσου την.

Γίνε ένα Παιδί του Χρόνου και ταξίδεψε μαζί μου.

Δικός σου, Τζίμι Ρέιν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-453-833-1

9 789604 538331

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 09075

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ